

Arrest

nr. 169 105 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2016, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 maart 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, treedt in Wit-Rusland in het huwelijk met een tot verblijf in België gemachtigde vreemdeling. Dit huwelijk wordt op 10 oktober 2014 geregistreerd in Wit-Rusland.

Verzoekster komt op 26 november 2014 op legale wijze België binnen. Haar verblijf wordt toegestaan tot 23 februari 2015.

Op 3 februari 2015 biedt verzoekster zich aan bij de gemeente met de Wit Russische registratie van de huwelijksakte.

Op 11 juni 2015 geeft de procureur des Konings een gunstig advies inzake het huwelijk.

Op 6 augustus 2015 deelt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kortrijk aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat besloten werd de buitenlandse huwelijksakte te aanvaarden.

Op 20 oktober 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2015 werd ingediend door :

*S.V. nationaliteit: Wit-Rusland
geboren te Wit-Rusland op (...) 1973
adres : (...) 8501 Kortrijk*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheid aan, de lange duur van haar asielprocedure, doch uit onderzoek van het dossier is geen asielaanvraag terug te vinden voor deze persoon.

Betrokkene haalt aan dat zij gehuwd is met de heer T.A. (in het bezit van F-kaart) .Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Verder beweert betrokkene dat ze in de onmogelijkheid verkeerd om terug te keren naar het land van herkomst.

Echter, betrokkene laat na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid .

Betrokkene beweert dat het politiek en sociaal-ecomomische klimaat in het land van herkomst is steeds niet gezond is en de toestand er nog steeds onveilig zou zijn, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene de toestand er nog steeds onveilig zou zijn volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene ruime tijd in België zou verblijven, haar integratie en duurzame lokale verankering) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 22 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dit is de tweede bestreden beslissing:

“mevrouw,
Naam, voornaam: S.V.
geboortedatum: (...)1973
geboorteplaats: Wit-Rusland
nationaliteit: Wit-Rusland”

het kind S.P., geboren Wit-Rusland op (...)2006 dient betrokkene te vergezellen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid van de wet). Uit het Paspoort van betrokkene blijkt dat zijn op 26.11.2014 het schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is overschreden.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending redelijkheidsbeginsel. Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer

bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen
- het feit dat verzoekster gehuwd is met dhr. T., die legaal in België verblijft, kan niet dienstig ingeroepen worden om de aanvraag in België in te dienen.
- een schending van art. 3 EVRM is niet aan de orde
- de ingeroepen onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst kan niet worden aanvaard
- de aangehaalde elementen inzake integratie edm. worden niet onderzocht omdat zij behoren tot de gegrondheidsfase

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster verblijft in België, heeft zich goed geïntegreerd, zij is gehuwd met een legaal in België verblijvende vreemdeling, dhr. T.A, die werkt en die ook de kosten van verblijf edm van zijn echtgenote ten laste neemt.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met dit belangrijk element dat aanleiding dient te geven tot een legaal verblijf in hoofde van verzoekster.

Indien met al dit element weze het huwelijk geen rekening kan gehouden worden. dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassings- gebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch het huwelijk met dhr. T., noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consultaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel dermate wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in het geval van verzoekster.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis Vw en van artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoekende partij werden bij de aanvraag wel degelijk elementen aangebracht die buitengewone omstandigheden zouden kunnen uitmaken, met name dat verzoekster zich goed geïntegreerd zou hebben, gehuwd is met een in België verblijfsgerrechtigde persoon en de onmogelijkheid om naar het land van herkomst terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen. Verwerende partij laat gelden dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, het gegeven dat men gehuwd is met een verblijfsgerrechtigde persoon niet automatisch recht op verblijf geeft. De “buitengewone omstandigheden” mogen bovendien niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend. De motivering van de bestreden beslissing is, in het licht van de door de verzoekende partijen in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. De gemachtigde heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM zonder hierop concreet in te gaan. Er dient te worden opgemerkt dat nergens een begin van bewijs wordt aangebracht dat er in hoofde van verzoekster werkelijk ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat er in het land waarnaar verzoekster mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico bestaat voor blootstelling aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er wordt dan ook geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.”

3.1.3. In het eerste middel stelt verzoekster dat zij meent dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt dat zij in België verblijft, zich goed heeft geïntegreerd en gehuwd is met een legaal in België verblijvende vreemdeling, met name dhr. T.A, die werkt en die ook de kosten van haar verblijf en dergelijke meer ten laste neemt. Verzoekster meent dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met haar huwelijk dat aanleiding dient te geven tot een legaal verblijf in hoofde van verzoekster. Verzoekster vraagt zich af welk element of samenhangende elementen dan wel tot een regularisatie op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan leiden. Verzoekster meent dat er dan slechts de vaststelling rest dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, als immers noch de integratie op zichzelf, noch het huwelijk met dhr. T, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat of ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van haar verblijf.

3.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.1.5. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

3.1.6. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.7. In haar aanvraag van 15 oktober 2015 heeft verzoekster samengevat het volgende aangehaald:

- De ruime tijd dat zij reeds in België verblijft.
- De lange duur van haar asielpcedure.
- Het gegeven dat zij gehuwd is met de heer T.A. (in het bezit van F-kaart).
- Zij stelt dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst artikel 3 van het EVRM alsook artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, zou geschonden worden.
- Zij verklaart dat ze in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar het land van herkomst.
- Zij stelt dat het politiek en sociaal-economisch klimaat in haar land van herkomst nog steeds ongezond zijn en de toestand zou er nog steeds onveilig zou zijn.
- Zij voert tevens aan dat zij hier nog nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde.
- Tenslotte voert zij haar integratie en duurzame lokale verankering aan.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord, zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.8. Vooreerst blijkt niet uit de stukken van administratief dossier dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend in het Rijk. Verzoekster betwist dit verder niet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekster een partner had toen hij in 2010 het Rijk binnenkwam. Deze partner betrof evenwel niet verzoekster. Dit feitelijk koppel ging uit elkaar en in 2014 huwt de heer T.A. met verzoekster. Verzoekster is dus niet de persoon die indertijd asiel heeft aangevraagd. Verzoeksters echtgenoot beschikt over een F-kaart.

3.1.9. Verzoekster is gehuwd met een in België verblijfsgerechtigde persoon. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, resulteert het gegeven dat men gehuwd is met een verblijfsgerechtigde persoon niet automatisch in een recht op verblijf of in een ontvankelijk verklaring van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De buitengewone omstandigheden mogen bovendien niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

3.1.10. Verzoekster voert zelf aan dat haar echtgenoot werkt en haar onderhoudt. Dit gegeven kan zij eventueel aanvoeren in een procedure tot gezinshereniging. Doch als element om 'buitengewone omstandigheden' in een procedure in toepassing van artikel 9bis te doen gelden, werd dit niet aanvaard door de gemachtigde om de redenen die deze daarvoor opgeeft in de motivering van de bestreden beslissing van 22 februari 2016. Met name omdat verzoekster niet aantoonde waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding die in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

3.1.11. Waar verzoekster aanvoert dat haar verblijf in het Rijk gedurende een ruime tijd en haar sterke sociale bindingen, als buitengewone omstandigheden dienden aanvaard te worden, kan volstaan met de verwijzing naar de volgende passage uit de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de gemachtigde hier wel degelijk rekening mee heeft gehouden, doch dit element niet kon aannemen om de volgende reden: *"De overige aangehaalde elementen (betrokkene ruime tijd in België zou verblijven, haar integratie en duurzame lokale verankering) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt ook geenszins aannemelijk waarom hierover thans anders zou moeten worden geoordeeld. Zij beperkt er zich toe aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met deze beoordeling in de bestreden beslissing, doch toont aldus het kennelijk onredelijk karakter hiervan niet aan. Verzoekster gaat er verder ook ten onrechte van uit dat in de bestreden beslissing haar verblijf in het Rijk en haar integratie zomaar aan de kant worden geschoven. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins geoordeeld dat de bij de aanvraag ingeroepen duur van het verblijf in België of haar integratie niet is aangetoond of niet wordt aanvaard voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch enkel dat deze elementen niet rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Waar verzoekster verwijst naar de *"onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland"* wordt opgemerkt dat verzoekster in het middel deze onmogelijkheid niet met concrete gegevens uiteenzet. Verzoekster toont evenmin aan dat niet zou geantwoord zijn op de elementen van haar aanvraag die zij in dat verband zou hebben aangevoerd. In dit verband wordt tevens verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

3.1.12. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.13. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.14. De Raad merkt tenslotte op dat verzoekster bij de toelichting van haar eerste middel niet nader ingaat op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, voorgehouden schending

van artikel 3 van het EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

Het eerste middel is niet gegrond

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeksters in haar verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster met België heeft.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag (verzoekster heeft geen asielaanvraag ingediend) en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procédure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procédures uiteraard verschil lend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerder omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procédure ingeroepen redenen.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie.

De bewering alsof er geen specificaties zijn opgenomen in het verzoekschrift betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat verweerder niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten naar de toestand ter plaatse.

Dat bovendien in de bestreden beslissing al te absoluut wordt geargumenteed waar er wordt vermeld dat het huwelijk van verzoekster niet dienstig zou kunnen ingeroepen worden terwijl nochtans de procédure art. 9 BIS VW nu juist gestemd is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Dat het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW anders is dan dit van andere procédures en niet dienstig kan verwezen worden naar de mogelijkheid van andere procedures zonder in concreto te motiveren waarom de huidige aanvraag wordt afgewezen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster reeds in België verblijft zonder legaal verblijf, doch anderzijds haar man wel legaal verblijf in België heeft, zij één gezin vormen en het wenselijk voorkomt dat verzoekster tevens legaal verblijf bekomt, en zodoende het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven.

Dat het buiten de wil is van verzoekster dat dit niet is kunnen doorgaan.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekster steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om deze desgewenst onmiddellijk aan te tonen.

Dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om zelfde redenen als voormeld ook het medegaande bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis Vw, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van discriminatie en het gelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij haalt aan dat het feit dat verzoekster niet in aanmerking zou komen voor de criteria van de Conventie van Genève niets afdoet aan alle redenen die in het verzoek tot regularisatie worden aangehaald. Verwerende partij merkt op dat verzoekster nooit een asielaanvraag heeft ingediend en dat deze beschouwing dan ook niet ter zake doet. Voor wat betreft de beschouwingen van verzoekende partij over de integratie van verzoekster, haar wil om te werken en het feit dat zij één gezin vormt met haar echtgenoot dewelke wél legaal verblijf heeft in België, laat verwerende partij gelden dat hierboven in het eerste middel reeds werd uiteengezet dat deze elementen door de gemachtigde niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden omdat zij niet verantwoord zijn waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend.”

3.2.3. In het tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.5. In het kader van de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht dienden de elementen van integratie nog niet verder onderzocht te worden gezien de integratie van verzoekster nog niet aan de orde is in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag. In dit verband wordt immers herhaald dat het oordeel van de verwerende partij dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*(RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.2.6. Verzoekster meent dat zij de situatie in haar herkomstland en haar situatie in België kan invoeren in het kader van de regularisatieprocedure, ook al werd zij niet als vluchteling erkend of deed ze geen aanvraag daartoe.

3.2.7. De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen waar verzoekster op doelt wel degelijk in het kader van de regularisatieprocedure onderzocht doch niet aanvaard werden door de gemachtigde, zoals overigens duidelijk blijkt uit de lezing van de motivering van de bestreden beslissing van 22 februari 2016.

3.2.8. Dat het bestuur de betreffende elementen uit verzoeksters aanvraag wel degelijk heeft onderzocht in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, blijkt afdoende uit de lezing van de motivering:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Verder beweert betrokkene dat ze in de onmogelijkheid verkeerd om terug te keren naar het land van herkomst.

Echter, betrokkene laat na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat het politiek en sociaal-ecomomische klimaat in het land van herkomst is steeds niet gezond is en de toestand er nog steeds onveilig zou zijn, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene de toestand er nog steeds onveilig zou zijn volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De loutere vermelding dat zij niet terug zou kunnen naar haar land van herkomst om de opgegeven algemene vage redenen, volstaat voor de gemachtigde dan ook niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Dit oordeel is, gelet op de afwezigheid van enige verdere toelichting of stavingstukken in verzoeksters aanvraag (cf. Samenvatting van haar aanvraag in punt 3.1.7. van dit arrest), niet kennelijk onredelijk.

3.2.9. Wat het huwelijk van verzoekster betreft en de verwijzing naar andere procedures, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel en wordt herhaald dat de gemachtigde in alle redelijkheid vaststelt dat verzoekster niet concreet aantoonde waarom zij haar aanvraag niet in het buitenland kan indienen.

3.2.10. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat het “geheel van alle elementen” dient te worden beschouwd als voldoende grond voor regularisatie en dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de “cumulatie van de ingeroepen elementen”. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verschillende door verzoekster aangebrachte argumenten heeft besproken en heeft uiteengezet waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Aangezien geen van de door verzoekster aangebrachte elementen aanvaard werden als buitengewone omstandigheid kan niet worden ingezien waarom het geheel van deze elementen nogmaals zou moeten worden beoordeeld. Een dergelijke verplichting kan namelijk niet uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden afgeleid. Verzoekster gaat er in dit verband overigens ten onrechte weer aan voorbij dat de bestreden beslissing enkel de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft.

3.2.11. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.2.12. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.13. Verzoekster voert in de hoofding van het middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, maar laat na om met concrete gegevens aan te duiden in welk opzicht de bestreden beslissingen dit beginsel schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoekster tot op heden in België verblijft en zodoende dienstig zich kan beroepen op art. 9 BIS VW en als dusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekster om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen”.

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis Vw en artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij herhaalt nog eens de grief dat de aangehaalde argumenten niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Verwerende partij beperkt zich ertoe nog eens te herhalen dat de kritiek van verzoekende partij onterecht is en dat geenszins een schending van de aangehaalde rechtsregels wordt aangetoond.”

3.3.3.1. Er wordt verwezen naar de bespreking van de eerste twee middelen, zeker op het vlak van de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht en er wordt nogmaals op gewezen dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die eerder betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. Geenszins toont verzoekster aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Haar kritiek kan geen afbreuk doen aan de gedegen motieven van de beslissing. Verzoeksters stelling tenslotte *“dat niet elke aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet a priori kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden”* snijdt overigens geen hout, gelet op de verschillende regularisaties

waar wel buitengewone omstandigheden worden aanvaard en waarvan sommige leiden tot een verblijfsrecht.

3.3.3.2. Verzoekster voert in de hoofding van het middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar laat na om met concrete gegevens aan te duiden in welk opzicht de bestreden beslissingen deze bepaling schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het derde middel is onontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"VIERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied met samenwoont en huwelijk met haar echtgenoot en medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpt worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft: er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen meer dan één jaar

de verzoekster is totaal verankerd

er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid

er is sprake van een huwelijk met een echtgenoot die legaal op het grondgebied verblijft

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren verzoekster haar situatie en deze van haar gezin ten zeerste ontwricht zal zijn.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral 'de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster geenszins gebaat zijn bij het terug naar Wit-Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is, maar bovendien ook het onherroepelijk verlies betekent van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf."

3.4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis Vw, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij herhaalt nog eens dat zij meent dat het feit dat haar echtgenoot legaal verblijf heeft en verzoekster sterk geïntegreerd is, voldoende reden zou moeten zijn om als buitengewone omstandigheden te gelden. Verwerende partij verwijst naar de hierboven besproken middelen. Wat betreft het gegeven dat een aanvraag indienen in het land van herkomst gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn, wijst verwerende partij er op dat verzoekster met een visum naar België is gekomen. Zij heeft de procedure dus reeds doorlopen en er wordt geen aannemelijke reden gegeven waarom dit nu niet meer mogelijk zou zijn.”

3.4.3.1. Er wordt opnieuw verwezen naar de bespreking van de eerste twee middelen, zeker op het vlak van de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht en er wordt nogmaals op gewezen dat haar huwelijk, het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die eerder betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

3.4.3.2 Verzoekster betoogt daarnaast dat een terugkeer teneinde de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen ‘gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is’. Zij beperkt zich aldus tot een vage en algemene uiteenzetting die bovendien op geen enkele wijze wordt betrokken op de buitengewone omstandigheden zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf en op de concrete motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing van 22 februari 2016. Een dergelijk betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster geen enkel begin van bewijs aanbrengt van het gevaar dat zij zou lopen bij een terugkeer of van de beweerde onmogelijkheid hiertoe. Het gegeven dat een terugkeer mogelijk omslachtig en duur is, kan verder geen afbreuk doen aan de vereiste van de buitengewone omstandigheden.

Waar verzoekster ten slotte nog stelt dat een terugkeer om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen een ‘onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen’, merkt de Raad op dat dit algemene argument er in wezen op neerkomt dat de aanvraag ontvankelijk zou moeten worden verklaard omdat het indienen van de aanvraag volgens de reguliere procedure afbreuk zou doen aan de gegrondheid van de aanvraag. Een dergelijk standpunt kan evenwel niet op algemene wijze worden aanvaard. Er dient te worden aangenomen dat indien verzoekster van oordeel is dat haar bindingen met België en haar integratie alhier dermate sterk zijn dat deze een machtiging tot verblijf in het Rijk kunnen rechtvaardigen, een terugkeer naar het land van herkomst om vandaar uit de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, hieraan geen afbreuk zal doen.

Voor de overige onderdelen van het vierde middel verwijst de Raad naar de uitvoerige bespreking van de middelen *supra*.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoekster voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

“VIJFDE MIDDEL SCHENDING ART 3 iuncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering. wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

3.5.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een vijfde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 juncto 13 van het EVRM.

Volgens verzoekende partij werd er "automatisch" een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd terwijl verzoekster door haar aanwezigheid in het land van herkomst een risico op willekeurig geweld zou lopen. Zoals reeds vermeld in het eerste middel dienen er om een schending van bovenstaande artikels aan te tonen werkelijk ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat er in het land waarnaar betrokkene mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico bestaat voor blootstelling aan foltering en aan onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen, te worden aangetoond, te staven met minstens een begin van bewijs. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Uit het administratief dossier blijkt wel degelijk dat er onderzoek werd verricht naar de concrete situatie van verzoekende partij alvorens de bestreden beslissingen werden genomen. Er wordt geenszins aangetoond dat de bestreden beslissingen onwettig zouden zijn genomen. De middelen kunnen dan ook niet worden aangenomen."

3.5.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaalt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De bestreden beslissing van 22 februari 2016, die *supra* reeds werd geciteerd, is ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven omkleed.

3.5.4. Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, geldt dat om tot een dergelijke schending te kunnen besluiten, verzoekster dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.5.5. De Raad dient, gelet voorgaande vaststellingen, tevens te besluiten dat er geen ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.5.6. Het staat verzoekster vrij een asielaanvraag in te dienen indien zij meent een risico te lopen op bedreiging door willekeurig geweld in haar land van herkomst.

3.5.7. In zoverre verzoekster zich beroept op een vermeende schending van artikel 13 van het EVRM, geldt dat artikel 13 van het EVRM, op zich, geen rechtstreekse werking heeft (cf. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.) en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag

aangetoond wordt. Daar verzoekster de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond, zoals blijkt uit de bespreking van het vijfde middel, is dit onderdeel van het middel niet dienstig.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET